

JUKKA PAAKKI

**GOLFHUIJARIN
PÄIVÄKIRJA JA
MUITA
GOLFTARINOITA**

GOLFHUIJARIN PÄIVÄKIRJA
JA
MUITA GOLFTARINOITA

JUKKA PAAKKI

**GOLFHUIJARIN PÄIVÄKIRJA
JA
MUITA GOLFTARINOITA**

Mikael Koskela, Valtteri Niemi ja Kirsti Nyberg ovat auttaneet tarinan *Savolaeset kinit* murteistamisessa, mistä heille suuret kiitokset.

© 2025 Jukka Paakki

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B,
00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-9455-5

SISÄLLYSLUETTELO

NOUSUKAUSI	7
VIIMEINEN PUTTI IMATRALLA	28
OIKEAA URHEILUA	58
NOIN KAKSI SEINÄHULLUA LUUPÄÄTÄ	86
JÄRJEN VEIT	113
MIEHINEN KUNNIA	138
SAVOLAESET KINIT	158
KAHDEKSAS KUOLEMANSYNTI	183
GOLFKAPITALISTIN TOIVIOTIE	202
GOLFHUIJARIN PÄIVÄKIRJA	233

NOUSUKAUSI

Vuorineuvoksen makoisat päiväunet keskeytyvät puhelimen pirinään.

”Nyt on, kuule, pantava siihen kenttäprojektiin kunnolla vauhtia!” kuuluu luurista Varatoimitusjohtajan ääni. ”Kävin pelaamassa Talissa ja jouduin jonottamaan puoli tuntia. Voitko kuvitella! Ja sitten kun lopulta pääsin pelaamaan, tunki caddiemaster samaan ryhmään yhden kamreerin ja kaksi apulaisprofessoria. Eihän siellä pidetä yllä enää minkäänlaista tasoa.”

”Talissa on jo melkein tuhat jäsentä, aivan liikaa. Eikä näytä suunta Espoossa yhtään lupaavammalta. Sinne näyttää kerääntyvän, Talista ja ties mistä, epämääräistä porukkaa kentän täydeltä. Koossa on jo lähes neljäsataa aloittelijaa. Enhän minä mahdu sinnekään pelaamaan, sitten kun se valmistuu, vaikka olenkin sekä kentän että seuran perustaja.”

Vuorineuvos ei sano mitään, koska hän tietää jatkoa olevan luvassa. Sitä tuleekin: ”Kuten on jo ollut puhetta, meidän täytyy rakentaa sellainen kenttä, jonne pääsemme pelaamaan aina kun haluamme ja sellaisessa seurassa kuin haluamme. Ja vaikka yksin, ilman ulkopuolisia häiritäjiä. Ainoa mahdollinen ratkaisu on osakepohjainen suljettu kenttä, ja paras mahdollinen paikka Sarvik, vai mitä olet mieltä?”

”Taidat olla oikeassa, kuten tavallista”, myötäilee Vuorineuvos. ”En minäkään halua enää Talissa pelata, paikka on mennyt täysin pilalle. Mutta se osakepohjaisuus arveluttaa vieläkin, eikö siinä piile liian suuri taloudellinen riski? Suomessahan ei ole yhtä ainutta osakekenttää, josta voisimme ottaa mallia.”

”Ei pienintäkään riskiä!” kuuluu toisesta päästä malttamaton ärähdys. ”Pörssi käy kuumana, sillä osakkeiden kokonaisvaihto on kaksinkertaistunut viime viikosta. Ja vauhti sen kuin kiihtyy: sinun Rauma-Repolasi on näköjään julkistanut jo viidennen osakeannin tämän vuosikymmenen aikana, ja myös me Pohjolassa olemme valmistelemassa uutta antia. Juuri nyt on sopiva aika saada markkinoille myös golfosakkeita, kun kauppa käy. Kaikilla on löysää rahaa, mutta kuinka kauan?”

Luento jatkuu: ”Sitä paitsi golf on nostettava Suomessakin suurten lajien joukkoon. On suorastaan kansallinen häpeä, että jopa Islannissa on nykyi-

sellään enemmän golfinpelaajia kuin meillä, Ruotsista nyt puhumattakaan. Minä olenkin päättänyt panna Golfliitossa tuulemaan, kun edelliset puheenjohtajat eivät ole saaneet aikaan yhtään mitään. Ei edes Iso-Paavo, mutta hänen haalikin itselleen kaikki mahdolliset pomon pallit vain meriittejä kerätäkseen.”

”Mutta nyt muuttuu suunta! Minä rakennutan Suomeen niin paljon uusia kenttiä, että pelaajien määrä moninkertaistuu parissa vuodessa. Ja se on vasta alkua. Sano minun sanoneen, että ennen vuosituhannen vaihdetta meillä on enemmän golfin kuin jalkapallon, pesäpallon, koripallon ja lentopallon pelaajia yhteensä.”

”Niin, palatakseni siihen varsinaiseen asiaani: sinä saat panna tuulemaan ja runnoa läpi Sarvikiin tarvittavat luvat ja sopimukset. Ja saman tien ennen kuin pörssi jäähtyy! Minä puolestani rupean keräämään meille pelaajia, tietysti pelkästään vakavaraisia ja omaa tasoamme. Seulan on oltava tiukka, toisin kuin Talissa ja Espoossa. Olen jo puhunut asiasta muutamalle kaverilleni Suomalaisella Klubilla ja luvannut heille, että ensi vuonna päästään pelaamaan, omalle kentälle. Joten kuulemiin ja hommiin!”

Vuorineuvos jää pohtimaan Varatoimitusjohtajan ukaaseja. On totta, että Suomen taloudellinen tilanne on monen lamavuoden jälkeen hyvä ja enteilee korkeasuhdannetta. Suomen nousukausi on yllätys, sillä muualla on kärvisteltä kansainvälisen öljykriisin kourissa. Suurin kiitos noususta lankeaa Neuvostoliitolle, jonka Suomelle suoma henkinen ystävyys ja kaupallinen avunanto ovat vain lisääntyneet onnistuneen ulkopolitiikkamme ansiosta. Etenkin metsä- ja laivateollisuus ovat hyötäneet ja tulevat vielä enemmän hyötymään vastikään solmitusta seitsemänneestä, ennätyksellisen suuresta runkosopimuksesta. Onneksi meillä on sellainen pyyteetön ja ikuinen ystävä ja selkänöjä, tuumii Vuorineuvos, vain hiukkasen sarkastisesti.

Idänkaupan lisäksi Suomi on entistä enemmän saamassa jalansijaa myös länsimarkkinoilla, kiitos teollisuudessa tehtyjen investointien. Avautumisen keulakuvina ovat pankit, jotka ovat kovaa vauhtia kansainvälistymässä ja laajentamassa toimintaansa ulkomaille: SYP on avannut konttorin Singaporessa, KOP New Yorkissa, Postipankki Lontoossa ja SKOP Lontoossa ja Moskovassa. Uusi aika on ovella, ja siitä on tosiaan otettava irti kaikki hyöty.

Vuorineuvos on perinteisen koneteollisuuden miehiä, mutta haistelee myös uusia tuulensuuntia. Etenkin atk mainitaan yleisesti tulevaisuuden

alaksi, mutta Vuorineuvos ei usko epäluotettavien tietokoneiden kehittymiseen eikä siihen, että niistä voisi ikinä tulla suurten massojen kulutus tuotteita. Nousukaudella voi rikastua paljon helpommin vaikkapa golf-osakkeilla, päättää Vuorineuvos ja tarttuu puhelimeen.

Hän soittaa ensiksi Keskus-Sato Oy:n puheenjohtajalle ja ilmoittaa, että sen tarjoama kuuden miljoonan markan arvoinen kauppa Sarfvikin kartano-alueesta lyödään lukkoon. Sitten hän soittaa kaikille yhdelletoista Keskus-Sadon osakkaalle ja tarjoaa niille paikkaa yhtiössä, joka rakentaisi alueelle golfkentän. Vuorineuvos saa kuitenkin vesiperän, kun osakasyritysten johtajat yksi toisensa jälkeen nikottelevat ja ilkeävät epäillä hankkeen järkevyyttä. Vanhoja jälkenjääneitä ukkoja, manaa Vuorineuvos, eivät pelaa golfia eivätkä näe tulevaisuuteen. No, sehän tietää heidän yrityksilleen pelkkiä harmeja uuden ajan koittaessa.

Kun Vuorineuvoksen pettymykseksi hänen haaviinsa ei jää Pohjolan ja Rauma-Repolan lisäksi yhtäkään muuta osakasta, täytyy kriteerejä väljentää. Vuorineuvos soittaa takaisin Keskus-Satoon ja määrää sen yhdeksi kenttä-yhtiön osakkaaksi ja tilaa sen jälkeen puhelun Polar-rakennusosakeyhtiön toimitusjohtajalle.

”Terve, Kake”, aloittaa Vuorineuvos maireasti. ”Mitä kuuluu? Kuule, nyt on sinunkin korkea aika ruveta pelaamaan golfia, sinähän olet kohta jo eläkeiässä ja vailla tekemistä. Sitä paitsi olen kuullut huhuja, että Kekkonen ottaa tittelin pois niiltä vuorineuvoksilta, jotka eivät golfaa.”

Vastapuoli naureskelee, valittelee kiireitään ja pyytää kollegaansa siirtymään mahdolliseen asiaan. ”Eikä Kekkonen mitään golfia pelaa, niin että täyttä luikuria sinä siitä asiasta lasket”, hän vielä lisää. ”Hän on muuten edelleen elämänsä kunnossa, hiihtämisen ja kalastamisen ansiosta – ei siis golfin. Joten golfia pelaamaan sinä et saa minua huijatuksi, sehän sinulla tietysti on mielessä.”

”Ei suinkaan, veli hyvä”, rauhoittelee Vuorineuvos. ”Pois se minusta. Mutta asiani sivuaa todellakin golfia, joten olet oikeilla jäljillä. Katsos, kun me olemme ostaneet Sarvvikista kartanon mailta ison maa-alueen ja rupeamme rakentamaan siihen golfkenttää. Mutta alue on liian iso pelkälle golfkentälle, joten siitä riittäisi maata vielä melkoiselle määrälle rakennustontteja. Kaava on käytännössä jo hyväksytty kunnassa ja sisältää viitisenkymmentä omakotitaloa, kolmisenkymmentä huvilaa ja suuren hotellin. Mitä jos tulisitte

osakkaaksi golfyhtiöön, eikös Polar ole muutenkin suunnitellut Kirkkonummelle jotain rakennustuotantoa?”

Toinen vuorineuvos alkaa lämmitä haistaessaan setelinippujen sulo-tuoksun: ”Pitää paikkansa, meillä on ollut jo pitkään suunnitelmissa rakentaa Kirkkonummelle uusi Westend, koska se nykyinen alkaa olla liian haalistunut eikä käy enää kaupaksi. Kyllä se Sarvvik on tällä puheella niin selvä, ettei minun kannata vaivata sillä yhtiön hallitusta eikä mitakaan viskaaleja. Eiköhän oteta vielä SKOP osakkaaksi, niin meillä on tukevampi selkänoja. Minä voin soittaa Matille, kun sattuu olemaan muutakin asiaa.”

Varatoimitusjohtajan antama tehtävä on sitä myöten hoidettu. Niinpä vanhasta ja vaikeasta vuosikymmenenestä päästään eroon riemukkain mielin, kun Keskus-Sato Oy, Polar-rakennusyhtiöt, Vakuutusosakeyhtiö Pohjola, Rauma-Repola Oy ja Säästöpankkien Keskus-Osake-Pankki perustavat Sarfvik Oy -nimisen yhtiön. Maa-alueen ostohinta jaetaan herrojen kesken sopuisasti tasan, ja golfkentän rakentaminen päästään aloittamaan heti uuden vuosikymmenen alussa. Muu rakentaminen jää odottamaan rakennuskaavan virallista hyväksymistä. ”Se on vain ajan kysymys”, rauhoittelee Vuorineuvos ystäviään Sarfvik Oy:n perustamiskirjan allekirjoitustilaisuudessa. ”Vain lyhyen ajan kysymys.”

Varatoimitusjohtajan ruotsalainen ryyppykaveri suunnittelee kentän, ja Vesi-Insinöörit Oy käynnistää rakennustyöt keväällä. Koko kesän sataa vettä kuin aisaa, koneet uppoavat mutaan eikä työ edisty. Hermopainetta rakentajille lisäävät vielä Suomalaisen Klubin herrat, jotka tulevat joka viikonloppu rakennustyömaalle mailat mukanaan odottamaan kentän avaamista.

Lopulta Varatoimitusjohtajalta menevät hermot. Hän soittaa äkäisenä Vesi-Insinöörien toimitusjohtajalle tivatakseen, mikä kenttäprojektissa oikein kiikastaa: ”Haloo, miksei Sarvvikissa ole vielääkään valmista? Kaverit ovat kim-pussa koko ajan ja vaativat pelaamaan pääsyä jo tänä kesänä, kun tulín muka-jotain sellaista luvanneeksi. Nyt vauhtia masiinaan! Ei siitä kentästä ole tarkoitus tehdä mitään maailmanluokan kisanäyttämöä, joten rakentakaa mieluummin nopeasti ja vähän sinne päin kuin huolellisesti mutta hitaasti.”

Toimitusjohtajaparka yrittää nikotella jotakin, mutta Varatoimitus-johtaja ei ota koottuja selityksiä kuuleviin korviinsa: ”Ei mitään pulinoita! Mutta koska tänä kesänä on kieltämättä tullut jonkin verran vettä, voin tapojeni mukaisesti joustaa: me emme tule pelaamaan vielä tämän vuoden

aikana, mutta heti ensi kesän alussa. Ja auta armias, ellei silloin ole valmiina vähintään yhdeksän reikää!”

Niinpä seuraavan toukokuun ensimmäisenä aurinkoisena päivänä ilmestyvät Sarfvikin kartanolle Varatoimitusjohtaja ja Vuorineuvos Vara-amiraalin ja Kenraalin kanssa. Vara-amiraali katselee kummissaan edessään avautuvaa näkyä: ”Mitä ihmettä, tähän näyttää enemmän tietyömaalta kuin golfkentältä! Ja minä kun luulin kentän olevan valmiina, minulla on upouudet mailatkin mukana. Oletkos sinä, Lauri, saanut minut harkitsemaan golfin pelaamista puhumalla silkkaa palturia, vai mistä oikein on kysymys? Totuuden muuntelu ei sovi puolustusvoimain komentajalle, jos saan sanoa.”

Kenraali katselee nolona taivaalle ja kaivaa bägistään kiikaria, mukamas lintuja tähystääkseen, eikä vastaa mitään. Vuorineuvos pelastaa hänet kiipelistä antamalla Vara-amiraalille meriselityksen. ”Totta on, että kentän rakentaminen on vielä hieman kesken, johtuen paitsi huonoista säistä myös rakentajien vajavaisesta ammattitaidosta. Ensimmäiselle ongelmalle emme voi oikein mitään, mutta toisen olemme ratkaisseet palkkaamalla rakennustyön valvojaksi Suomen kokeneimman miehen, luonnollisesti Talista.”

Varatoimitusjohtaja haluaa hänkin päästä ääneen: ”On meillä ollut kolmaskin yllättävä ongelma, nimittäin maaperä. Pinnalla ei ole multaa juuri lainkaan, pelkkää savea. Se on peräti merkillistä, sillä kun kävin Sederholmin kanssa kiertämässä hänen piirtämänsä kenttäaluetta, se oli vielä hyvässä mullassa. Minä epäilen, että Sato on käynyt kuorimassa pois kaiken mullan ja myynyt sen hyvällä hinnalla. Kiistävät varmaan kaiken, mutta aion jatkaa asian selvittelyä niin kauan, että tunnustavat.”

”Jaa, että sellaisia mutkia on ollut matkalla”, tuumii Vara-amiraali leukaansa hieroen. ”Ymmärrän. No, eipä niille tosiaan taida mahtaa mitään. Mutta kaipa me voisimme pelata täällä edes pari reikää, ettei tulisi täydellistä hukkareissua? Minä ehäti nimittäin ilmoittaa, että olen komentajan kanssa loppupäivän maanpuolustukseen liittyvässä salaisessa tiedustelutehtävässä eikä meitä saa häiritä. Pääesikuntaan meillä ei siis ole palaamista, joten pantaisiinko, pojat, pelit pystyyn!”

”Eiköhän se onnistu”, innostuu Kenraali. ”Olen nimittäin kartoittanut maastoa ja huomannut, että jos lähdemme etenemään rintamassa lounaaseen ja kaarramme väylältä vaikuttavalta alueelta kohti länttä, pääsemme pelaamaan ainakin yhden reiän, ja ehkä useammankin riippuen siitä, mitä

väylän päässä olevan metsikön takana on. Tästä sekä oikealla että vasemmalla on lisää väylän näköistä, joten niistä saisimme kasaan jo kolme reikää. Siellä on tosin, kuten olette varmaan huomanneet, aikamoinen määrä työkoneita, joten meidän täytyy olla tavallistakin tarkempina, jotteivät kallit pallot osu niihin ja kimpoile hukkateille.”

”Tahdissa mars!” komentaa Kenraali leikkisästi.

Savisella nelireikäisellä ”kentällä” pelatun tutustumiskierroksen jälkeen herrat siirtyvät jälkipelieihin Suomalaisen Klubin kabinettiin. Kun he ovat saaneet nautituksi asiaan kuuluvat viskit ja sikarit, kannetaan pöytään Klubin bravuuri, läskisoosia, puikulaperunoita, ruisleipää ja voita sekä olutta ja jokaiselle kaksi snapsia Koskenkorvaa. Ateria nautitaan juhlallisen hiljaisuuden vallitessa, mitä nyt välillä tyytyväisesti ähkien.

Ruoan jälkeen hoitaa Vara-amiraali kahvien tilaamisen. ”Riitta kiltti, minulle aveciksi Dupontin calvados, tietysti VSOP niin kuin aina. Ja muille herroille Hennessyt, kiitos.”

Sitten on aika siirtyä päivän pääteemaan. ”Pahoittelen vielä kentän pientä keskeneräisyyttä”, aloittaa Vuorineuvos konjakkiaan siemaillen. ”Mutta kyllä siitä hyvä tulee, nyt kun olemme saaneet oikeat ammattimiehet asialle. Ensi kesänä on jo täysin valmista, sen voin taata.”

Vara-amiraali ja Kenraali vilkuilevat epäilevin ilmein toisiaan, joten Varatoimitusjohtaja päättää jatkaa vakuuttelua. ”Kyllä asia on juuri niin, valmista tulee aivan varmasti. Ja mikä parasta, me teemme siitä kentän, jonne ei ole mitään asiaa ilman osaketta. Mehän emme halua sinne samanlaista alemman luokan pelaajien kansainvaellusta kuin Taliin ja Espooseen, emmehän!”

”Kai osakkeenomistaja voi kuitenkin tuoda mukanaan vieraita”, havahtuu Kenraali. ”Perheenjäseniä ja miksei muitakin. Minä olen jo pääesikunnassa lupaillut sellaista, siellä on paljon golfin pelaajia. Mutta sovitaan, että vain kenraalit kelpuutetaan, tehkööt everstit ja muut alempiarvoiset sillä aikaa töitä.” Hän vilkaisee Vara-amiraalia: ”Kommodorit eivät niin ollen kelpaa, joten sinä et sitten kutsu pursiseurasi väkeä.”

”En minä ole minkään pursiseuran jäsen, kuten hyvin tiedät”, vastaa Vara-amiraali happamasti. ”Joten siltä osin ei ole syytä huoleen. Mutta minua huolestuttaa yksi toinen asia: en huomannut kenttäaluetta kiertäessämme siellä minkäänlaista klubitaloa tai sitä edes kaukaisesti muistuttavaa raken-

nusta. Eikös kartanon päärakennuksesta pitänyt tehdä klubitalo, sellaista minä muistelen kuulleen?”

Varatoimitusjohtaja luimistelee ja on maistele vinaan laatukonjakkia, joten Vuorineuvos joutuu vastaamaan: ”Klubitalo on kieltämättä ongelma. Kaikki kartanon rakennukset on näet suojeltu, emmekä ole toistaiseksi uskaltaneet ruveta niitä remontoimaan, koska Museoviraston väki käy vähän väliä vahtimassa rakennustöitä. Päärakennuksesta tehdään kuulemma museo, joten se siitä.”

”Mutta kentälle rakennetaan tietysti klubitalo, ja mailoja varten varasto. Ensi alkuun vain parakit, koska on kiire, mutta viimeistään parin vuoden päästä meillä on jopa kartanon päärakennusta komeampi klubitalo, sanokaa minun sanoneen.” Armeijan miehet tuntuvat olevan tyytyväisiä saamaansa selvitykseen ja palaavat aveciensa kimppuun.

”Ä propos”, laushtaa Kenraali pienen nautintohtetken jälkeen. ”Niistä osakkeista: mitenkähän suurta antia on suunniteltu? Ja onko myyntihintaa ajateltu, vaikei sillä juuri mitään väliä olekaan?”

Jo nuukuksissa ollut Vuorineuvos innostuu: ”Hyvä, että otit asian puheeksi. Se on nimittäin täydellisesti hallinnassa. Olemme ensinnäkin päättäneet perustaa kenttää ylläpitämään uuden osakeyhtiön, Golsarfvikin, ja myydä sille valmiin kentän sopuhinnalla. Jottei kentälle tule liikaa pelaajia, olen päättänyt tämän Varatoimitusjohtajan kanssa, että osakkeiden määräksi tulee 300.”

”Hyvä niin”, kehuva Kenraali ja Vara-amiraali yhteen ääneen. Kenraali jatkaa: ”Ja kun osakkeille pannaan riittävän korkea hinta, ne kaikki eivät käy kaupaksi, jolloin kentällä on aina varmasti tilaa ainakin meille neljälle. Niin, ja ehkä parille muulle vuorineuvokselle ja kenraalille. Mitenkähän esimerkiksi professorit, moni heistäkin näyttää nykyään golfaavan ja haluaisi varmasti tulle meille pelaamaan? No, onneksi professoreilla on niin huono palkka, ettei heillä ole varaa. Vähän yli yksitoistatuhatta kuussa, ei sillä juhlista eikä aina-kaan pelata golfia.”

Varatoimitusjohtaja keskeyttää turhanpäiväisen jaarittelun: ”Eipä se kenraalinkaan palkka ole hääppöinen, alle neljätoistatuhatta. Mutta takaisin siihen osakkeen merkintähintaan. Sen olen minä jo päättänyt, ensin tietysti kysymällä asiaa korkeimmalta taholta. Eli vaimoltani.”

Kun muut katsovat ihmeissään, hän jatkaa: "Tulin nimittäin kotona maininneeksi ilmoitusasiana, että aion ostaa Golfsarfvikista osakkeen. Vaimo vähän hermostui, hän ei näet haluaisi panna perheen rahoja sellaiseen riskibisnekseen. Kun en antanut niin helpolla periksi, hän lopulta taipui, mutta vaati vastineeksi itselleen yleiseen tasa-arvoon ja aviolupauksiini vedoten samanarvoista nautintoa kuin minä saisin golfosakkeellani pelaamisesta."

"Ja mitähän se nautinto mahtaa olla?" kysäisee Kenraali otsa rypyssä. "Toivottavasti ei mitään siveetöntä."

"Ei tietenkään", hörähtää Varatoimitusjohtaja. "Kyllähän sinä Kyllikin tunnet. Hän vaati, että jos minä ostan golfosakkeen, hän saa puolestaan Chris-Designin minkkiturkin ja Tillanderin rubiinikorvakorut, ei enempää eikä ainakaan vähempää. Ne maksavat yhteensä kolmekymmentätuhatta markkaa, joten sen verran sain luvan sijoittaa osakkeeseen."

"Se oli minun mielestäni halpa hinta perhesovusta ja hyväksyttiin yksimielisesti myös oy:ssä, eli meidän kahden kesken", kehuu Varatoimitusjohtaja Vuorineuvokseen päin viitaten. "Hintaa kuitenkin viilattiin, jotta minulle jäisi Kyllikin lupaamista rahoista vähän myös uusiin rautamailoihin. Vanhat kun ovat menneet pahasti lommoille Talin metsiköissä."

"Osakkeen merkintähinnaksi tulee niin ollen kaksikymmentäseitsemäntuhatta markkaa, eli hyvää saa nyt harvinaisen halvalla", tarkentaa Vuorineuvos. "Jos saamme kaikki osakkeet kaupaksi, kertyy niistä reilut kahdeksan miljoonaa eli täsmälleen se, mitä kentän ostaminen Sarfvik Oy:ltä ja rakentaminen tulevat maksamaan. Herroja miellyttää varmaan sellainen raja, että sata osaketta korvamerkitään alueelle rakennettavien omakotitalojen ja hotellin käyttöön, joten pelaajille myydään ainoastaan kaksisataa."

Kaikki ovat ylen tyytyväisiä osakejärjestelyyn ja kilistävät tulevien yhteisten golfkierrosten kunniaksi. Varatoimitusjohtaja huomaa kauhukseen, että hänen lasinsa on tyhjä. "Hei, tyttö!" hän huikkaa tarjoilijalle. "Kaikille Koskenkorvat, tuplana. Ja snapsit nopsaan, suut jo napsaa!" Kun muut kohottavat torjuvasti kättään, hän muuttaa tilaustaan: "Tuo ne sittenkin kaikki minulle, kun olet jo näköjään kaatamassa!"

Sitten rupatellaan niitä näitä muusta kuin golfista. "Toivottavasti Kekkonen jatkaa niin kauan kuin hänessä henki vähänkin pihisee" sanoo Kenraali. "Huhutaan, että hänellä olisi muka terveysongelmia, mutta se on

pelkkää ämmien puhetta: mieshän oli terve kuin pukki kun minä hänet viimeksi tapasin.”

”Ainakaan Koivistosta ei tulisi kunnollista presidenttiä, eihän sen miehen puheista saa mitään tolkkua. Mitä jos syttyy sota Neuvostoliiton kanssa ja puolustusvoimien ylipäällikkö vain fundeeraa ja fundeeraa ja antaa lopulta käskyn, josta kukaan ei saa mitään selvää! Toivottavasti joku muu voittaa presidentinvaalin, sitten kun se joskus aikanaan tulee.”

”Karjalainen valitaan”, ilmoittaa Vuorineuvos yksikantaan. ”Niin me idänkaupan miehet olemme päättäneet.”

”Mutta eihän Suomen kansaan voi luottaa!” ärähtää snapsejaan naukkaileva Varatoimitusjohtaja. ”Sehän saattaa äänestää presidentiksi aivan kenet tahansa, vaikka Aku Ankan. Tai mikä vielä pahempaa, Sinisalon tai jonkun muun umpikommunistin! Eikä siitä Karjalaisestakaan ole mihinkään, mokoma rapajuoppo. Ei pojat, kyllä Holkeri on saatava jollain konstilla valtaan, Suomalaisen Klubin miehiä sentään.”

”Se politiikashta, ja vielä takaishin päätheemaan!” hän jatkaa, tuplakossuista sammaltaen. ”Minä olen täshä laskeksellut pöytäliinaan, että se kaksisataakin pelaajaa on aivan liikaa. Josh ne kaikki tulevat shunnuntaina perheineen ja kavereineen pelaamaan, on kentällä aivan sama ruuhka kuin Talisha, eikösh niin?”

Kun muut nyökkäilevät mietteliäinä, jatkaa Varatoimitusjohtaja sotke- maansa pöytäliinan kulmaa nostellen. ”Nyt tehdäänkin sillä tavalla, että myydään suurin osa osakkeista yhtiön oshakasfirmoille. Eikösh olekin nerokas idea, vaikka itshe shanonkin! Rahat saadaan, mutta osakkeet katoavat firmojen buro- ei kun byrokratiaan ja ö-mappeihin khuin tuhkat tuuleen. Ei osakkeita, ei pelaajia.”

”Todella nerokasta, täytyy tunnustaa!” yltyy Vuorineuvos kehumaan kaikkien puolesta. ”Kyllä sinun kannatti ottaa nuo neuvoa-antavat. Kun tehdään niin kuin sanoit, ei pelaajia ole nimeksikään. Otetaanpa sen kunniaksi, paitsi ettei meillä muilla ole enää mitään, mistä ottaa. No, killistä sinä meidän kaikkien puolesta.”

Varatoimitusjohtaja tekee työtä käskettyä. Kun viimeinenkin tuplasnapsilasi on tyhjä, hän vinkkaa luokseen ravintoloitsijan: ”Kaarina, hei! Tulepash tänne minun polvelleni ja tuo lashku mukanas. Ja vielä yksi snapshi, tuplana. Vai saishiko triplana.”

Hän kaivaa taskustaan kullanvärisen kynän ja heiluttelee sitä polleana. "Pojat, minä makshan, nyt ei olla köyhiä eikä kipeitä! Pannaan kaikki Golfliiton piikkiin, onhan täällä istuttu Suomen golffin ashialla. Enkhä minä muutenkaan maksha Klubilla ikinä itshe."

Kun seurue eroaa pihalla kukin omaan taksiinsa, lukee Varatoimitusjohtaja juhlallisesti lautasliinaan runoilemansa erosanat: "Kipattiinpas napakat kossut tukemaan hallituksen kuluja!" Päälle hän nauraa räkäisesti ja käskee taksikuskia ajamaan Vanhaan Maestroon. "Ja nopeasti, shuhari, ennen khuin naishtenhaku päättyy!"

Osakeanti toteutetaan niin kuin Suomalaisella Klubilla sovittiin. Sarfvik Golfklubi ry saa sen seurauksena 73 henkilöjäsentä, joten kun kenttä lopulta saadaan valmiiksi, vaara joutua pelaamaan satunnaisten tuntemattomien osakkeenomistajien kanssa on olematon. Varmuuden vuoksi Klubin nelikko sopii kuitenkin viikonlopuiksi yhteisen peliajan.

"Oletteko, pojat, kuulleet, että Talissa on jouduttu ottamaan käyttöön ajanvarausjärjestelmä!" nauraa Varatoimitusjohtaja pelikavereilleen. "Siitä-hän saivat, kun eivät pitäneet jäsentensä määrää kurissa. Nyt niitä on jo yli tuhat, Espoossa vielä enemmän. Kyllä meidän kelpaa pelaila täällä lintukodossa keskenämme, kaikessa rauhassa."

"Aivan", vahvistaa Kenraali. "Minulla onkin nyt eläkeläisenä aikaa pelata golfia, vielä enemmän kuin ollessani puolustusvoimain komentaja. Eilenkin pelasini kolme täyttä kierrosta, enkä nähnyt koko päivän aikana yhtä ainuttakaan muuta pelaajaa, ainoastaan lintuja, kauriita, valkohäntäpeuroja ja kettuja. Ette edes te muut olleet paikalla, mitä minä suuresti ihmettelin."

"Mutta kyllä kentän rakentaminen kesti aivan liian kauan, melkein neljä vuotta", manailee Vuorineuvos. "Taisivat rakentajat olla välillä omalla lomalla tai korpilakossa, muuten ei sellaista saamattomuutta saata käsittää. Kuten olette varmaan kuulleet, myös minä olen jäänyt eläkkeelle toimitusjohtajan vakanssista saadakseni tarpeeksi aikaa pelaamiseen. Aion kuitenkin jatkaa Repolassa hallituksen puheenjohtajana, eihän sitä pelkällä eläkkeellä oikein pärjää. Golf on kuitenkin melko kallis laji, etenkin jos pelaa talvet ulkomailla."

"Sinähän myös purjehdit ja metsästät, nehän ne vasta kalliita lystejä ovatkin", kommentoi Varatoimitusjohtaja pirullisesti. "Kyllä teidän eläkeläisten kelpaa, toista se on meillä työn raskaan raatajilla, jotka joudumme

Kun suomalaiset vaurastuivat 1980-luvulla, iski maahan golfbuumi. Ympäri Suomea rakennettiin nopeassa tahdissa kymmeniä golfkenttiä, ja golfinpelaajien määrä moninkertaistui. Tässä novellikokoelmassa kerrotaan suuren golfvillityksen eri vaiheista aina vuosituhannen lopulle asti. Novellien tapahtumapaikkoina ovat tuona aikana Suomeen rakennetut golfkentät, ja novellien juoni ja päähenkilöt perustuvat pääosin tositapahtumiin.

BoD

